

Tajna modrog autobusa

*Da li žive ljudi iz prošlosti,
Koji su davno umrli?
Kako da žive kad su umrli,
Kad su dio prošlosti.*

*Ne žive, al ja mislim da nisu mrtvi.
Oni samo snivaju,
Oni zoru čekaju.*

*Da nastave gdje su stali,
Da ne umru više nikad,
Ako nisu pali.*

(Kratak san)

Autor teksta: Mate Puljak

Autor stihova: Tomislav Pavić

Život nakon smrti voljene osobe veoma je težak i kaotičan. Nakon osjećaja nevjerice javlja se duboka tuga ispunjena teškom psihičkom i emocionalnom boli koja svoje manifeste vrlo snažnim ljepilom zalijepi na ljudsku fasadu.

Nažalost, prema svome iskustvu znam da ne postoji nikakva paradigma prema kojoj bi se tuga mogla kategorizirati ili izmjeriti stoga ću već na početku ovog kratkog eseja odbaciti općeprihvaćene činjenice o kalupljenju samog procesa tugovanja te ih svesti na razinu jedne obične teze. Naime, tuga je nešto sa čime se morate i trebate nositi. Vremensko ograničenje ne postoji. Često sam se nakon iznenadnog gubitka brata osjećao kao da uopće ne postojim. To je nuspojava nagle i neočekivane boli koja ti isprazni nutrinu. Postaneš "lagan", a lagan si jer si u tom stadiju prazan. Pretrpljeni šok nije ravan ničemu niti se s ičim može usporediti. Ujedno vas ništa u životu na njega unaprijed ne može pripremiti. Svaka sitnica će vas podsjećati na osobu koju ste izgubili.

Brat i ja 12.07.2008.

*Steže se obruč oko teških pitanja,
Više ne umijem ponoviti zadano,
Ne postoji jutro u noći bez svitanja,
Bez ljubavi sve je bezvrijedno.*

*Tako lako nestane ljepota,
Sunce zađe i noć predugo traje,
Tako lako prestane dobrota,
A onom koga nema kako da se dajem?*

(Onom koga nema)

Pročitao sam mnogo knjiga na ovu temu. Ima tu i dobre literature ali ima i one koja samu temu banalizira. Često sam imao dojam da o procesu tugovanja pišu oni koji ga nikada nisu doživjeli. Bitno je na početku konstatirati da je tugovanje nakon smrti voljene osobe vrlo kompleksna tema te po meni spada u teme koje se ne bi trebale obrađivati na znanstvenom nivou. Riječ je o teškoj duhovnoj patnji i individualnom psihofizičkom procesu. Bitan čimbenik u savladavanju te patnje leži u plemki na koju se tuga kalemi. Ako je riječ o osobi koja je ranije bila sklona duševnim smetnjama naravno da će takva osoba veoma teško podnijeti šok ovakvih razmjera. Isto tako gledajući sa drugog stajališta, ako u sebi nije imala religijske temelje, kasnije će vrlo teško prihvatiti gubitak i smrt kao sastavni dio života.

Kroz sve misli moje,

Prošli ste.

Sva moja osjećanja,

Dirnuli ste.

Ljubav moju,

Shvatili ste.

Dar za darom,

Davali ste.

Hvala Vam na svemu,

Ali ipak Njemu.

(Hvala vam)

U mojem slučaju dogodilo se ono čega sam se i bojao. Cijeli sam se život pripremao za najgore i živio u velikom strahu. Proučavao sam kršćanstvo i druge religije te mi nikada nije bilo upitno postojanje života poslije smrti. Unatoč tim jakim temeljima šok je bio prevelik. Izgubio sam više od petnaest kilograma u prvih mjesec dana od bratove smrti. Sjećam se da mi je najteže bilo gledati tromjesečnu bebu koja je ostala iza njega. Unutar sebe ni u jednom trenutku nisam krivio Boga. Volio je mog brata i polagao sva prava na njegov život jer mu ga je on i dao. Vidio sam stvari drugim očima. Sve je obavio kao da mu se žuri i jednostavno... otišao. Ženidba, rođenje djeteta, diploma, krštenje... i otišao je. Čist bez premca kao uvijek, mlad se dopao Svevišnjem.

*Zamišljao sam kakvo je Nebo iza oblaka,
Sanjao o tome da nema rastanka!
Čeznuo sam samo da zavirim,
U vječne krajeve malo da povirim!*

*Kakvo je Nebo, kakav je raj,
Mjesto gdje živi Bog?
Sigurno lijepo, ko' najljepši san,
Tu nema noći i vječni je dan!*

*Al' nemam ja krila za dalek let,
Nisam ja anđeo, nisam ni svet!*

*Ja mogu samo tražiti po svijetu,
Ima li nešto zvijezdama slično,
Dal' postoji išta na ovom planetu,
Što ima sjaj ko' biserje vječno?*

*Vidio sam tvoje oči,
I u njima svoju nadu.
Ljubav što sja u njima,
Napravljena je u rajju!*

(Napravljeno u rajju)

Sva briga i pažnja koju sam mu za života poklanjao, terapije koje sam mu davao dok smo studirali, novac koji sam na njega nesebično trošio i sve druge stvari koje smo dijelili, kasnije su bile itekako važne za moj oporavak. Učinio sam za svoga brata koji je bolovao dvadeset godina više nego što itko može i zamisliti. Sam sebi nisam mogao naći zamjerku kada sam se preispitivao jesam li mogao učiniti više. Ta spoznaja je veoma pozitivno odjeknula u meni.

*Vrijeme je da se zapitam,
Vrijeme je da se zamaram.*

*Koliko sam dao,
Koliko sam uzeo,
Dal' sam tuđe,
Drugima vratio.*

*Koliko sam želio,
A što sam dobio.
Dal' sam sebe ispunio,
Poslije svega pronašao?*

*Kome sam dobar bio,
Za koje sam ljude bdio?*

*Kada sam na koljenima bio,
Dal' sam prijatelje krio?*

*Zbog kojih sam vjerovao,
Dal' sam od njih ljubav skrio,
Ono jedino što sam imao,
Da li sam im uskratio?*

(Pitanja)

Prvih šest mjeseci nakon njegova Prelaska provodio sam proučavajući stručnu medicinsku literaturu kako bih shvatio što se dogodilo. Bolest je bila iznimno komplicirana. Zbog nedostatka iskustva u KBC-u Split i nemogućnosti liječenja ishod je bio brz i fatalan. Najveći "mozgovi" koji su na našu molbu bili uključeni u njegovo spašavanje zakazali su pred kompleksnošću slučaja. Danas mi se ti ljudi javljaju i govore kako je Ivanova smrt bila prekretnica u shvaćanju tijeka bolesti. Kao takva do sada je spasila nekoliko stotina života. Konačna brojka ne postoji. Ovom prilikom ću reći da je moj brat umro od veoma rijetke bolesti koja se naziva aritmogena displazija desne klijetke sa pridruženim stečenim oblikom trombocitopeničke trombičke purpure. Bitno je da nije umro uzalud. Dao je svoj život za druge. U biti, to je naš iskonski poziv. Svaki čovjek ima priliku postati svet putem mučeništva. Davanje certifikata "post mortem" je vid nepotrebne selekcije.

*Sanjao sam te sinoć prijatelju,
Ja sam te pitao, ti mi govorio,
Tako si miran bio, ispunjen ljubavlju,
Tvoje sam riječi slušao, tvoj glas sam čuo.*

*Ne, nisi mrtav i sjena te nije pokrivala,
Sjedio sam uz tebe svjetlošću okupan,
Živ si mi divne stvari zborio,
Tako sam bio presretan.*

*Pitao sam te o tvome životu,
I mnogo toga nisi znao,
Da mnogi nisu shvatili tvoju ljepotu,
Koliko si ljubavi imao,
Koliko si im svijetla dao.*

*Moj prijatelju, brate moj,
Hvala ti na pouci,
Sad vjerujem, sad znam,
Najveća se djela rađaju u mucu.*

(Prijatelju)

Nakon njegove smrti rodio mi se sin. Veoma se slabo sjećam vremena kada je bio malena beba, što nikada neću prežaliti. Molim Boga da mi nekako vrati ta sjećanja. Svakodnevni odlasci na Ivanov grob postali su ritual. To je bio način na koji sam polako počeo ostvarivati prihvaćanje. Nakon bratove smrti ostao sam bez mnoštva muških prijatelja i poznanika. Svakome se bilo lakše maknuti. Oni koji su ostali uz mene tada i danas su moja velika podrška i moje najveće blago. Prvenstveno mislim na prijatelje povezane s arheologijom i na drage prijateljice koje su bile kripto vitezovi u procesu mog oslobađanja iz ukletoga zamka tuge.

*Kako si lijepa prijateljice moja,
Kad zelenim očima gledaš planine,
Kad rukama nježnim grliš mora,
Kako si lijepa, prijateljice moja.*

*Puti su tvoji uzglavlje moje,
Tvoja je staza nadanje moje,
Ti si kao vila iz bajke,
Najnježniji san u naručju majke.*

Mir i spokoj ime je tvoje.

*Ti si kao lagani vjetar u svitanje zore,
Kao rana kiša krijepiš mi dušu,
Za oči si nježna ko mirno more,
Ti si sva nada i uzdanje moje.*

Ljubav i istina, snaga u srcu mome!

(Kako si lijepa - Doni)

Moja veza sa bratom nastavila se u snovima. Nije postojala noć u kojoj ga nisam sanjao. Bog takvu milost daje samo odabranima. Ubrzo je došao još jedan dar. Dobio sam kćerku koja doista najviše sličići na njega. Moj sin nosi njegovo ime, a kćići nosi ime koje je on najviše volio. Povezanost ostaje. Tuga nikada neće prestati. Da smo isti nakon njegove smrti – nismo! Najveću utjehu nalazimo u njegovoj kćerki.

*Zlato blijedi i biserje tamni,
Nemoć je naša u svojoj punini,
Samo trenutak mi smo do vječnosti,
Ljubavi nismo ni zašta krivi.*

*Dobro je očima vidjeti svjetlost,
Lijepa je pjesma umilnu duhu,
Radost je srcu razumjeti vječnost,
Živjeti ponosno uz bijedu i muku.*

*Zlato što sja u svojoj punini,
Biser na ruci najljepše žene,
Sveta je ljubav i život u istini,
Poput čarolije za tebe i mene.*

*Zlato blijedi i biserje tamni,
Nemoć je naša u svojoj punini,
Samo trenutak mi smo u vječnosti,
Ljubavi nismo ni zašta krivi.*

(Pjesma za tebe i mene)

On u meni živi i daruje me najvrjednijim od života! Prema darovima koje mi zagovorom pribavlja moji darovi prema njemu odavno su izbljedili.

*Jedna iskra živi u srcu duboko,
Nada jedna nikad da uvene,
Ljubav jedna neće da prestane!*

*To nije loše, i dobru me vodi,
Teško se čuva, teško se rodi,
Kada treba srcu mi godi,
I dušu čistim u toj vodi!*

*Ta voda što život se zove,
Došla je jednom u srce moje,
Izvor sam postao, u rijeku rastao,
Sa tobom, u more se sastao.*

*I sada čekam da dođe vrijeme,
I sada čekam spomen na mene,
Da nade moje postanu stvarne,
Da more moje u kap splasne.*

(Jedna iskra živi u srcu duboko)

Savjet koji vam mogu dati jest da se ne ustručavate slomiti, zaplakati i pokazati emocije ukoliko imate kome. Suze otpuštaju emocionalni teret i prirodni su lijek za sve boli pa i one uzrokovane smrću voljene osobe.

Nakon tragedije mnogi se ljudi povlače iz društvenog života i osjećaju nepripadnost vanjskom svijetu. No, tugovanje je samo po sebi dovoljno teško i bez povlačenja u sebe. Nabolje je naučiti živjeti iz dana u dan. Tako u svaki pojedini dan možemo ugurati jedan mikro život u kojem se rađamo izlaskom Sunca.

*Noć je bajna, zemlja pusta,
Mjesec dragi sam se plavi,
Zvijezde njemu lasi sjajne,
Miluju mu kose krasne.*

*Usred dola tuge puna,
Leži Savez, leži duga.*

*Mjesec zove sunce krasno,
Zvijezde kliču tako glasno,
Probudi nam dugu dragu,
Okupaj je u svom sjaju.*

*Usred noći usred mraka,
Nazire se svijetla tajna,
Glas se silan prosu dolom,
Došao je donijet zoru.*

(Došao je donijet zoru)

O svojim osjećajima nikada nisam razgovarao van obitelji (pritom mislim na jedinu pravu obitelj koju čine ukućani) i kruga najbližih prijatelja i prijateljica. Moj najveći oslonac bila je i ostala moja supruga.

*Kad vidim sreću na tvojim usnama,
Kad radosno izgovaraš moje ime,
Kad vidim sreću u tvojim očima,
Kad gledaš u mene i ponosiš se svime.*

*Tad u meni gore planine,
Olujna mora donose plime,
Nestaju oblaci i sunce dolazi,
Blizu je ljeto i zima prolazi.*

*Blago tebi jer činiš me sretnim,
Od šale na meni čudo se desi,
Kad rukama svojim i dodirom spretnim,
Moju dušu ti biserjem resiš!*

(Blago tebi)

Nikada nisam zatražio pomoć psihologa ili psihijatra niti sam prihvatio neku terapiju. Nekim ljudima odgovara pronaći osobu koja je u sličnoj situaciji pa se na taj način nositi sa gubitkom. Drugi pak posjećuju razne karizmatike koji ih vode kroz proces tugovanja. Sve je to individualno i puno pozitivnije od odavanja antidepresivima i alkoholu. Ja ništa od navedenog nisam pokušao. Ako si sa sobom "na čisto" onda znaš što ti treba i tome težiš. Riječ je o tebi i tvojoj boli. U prihvaćanju gubitka najviše smo si pomogli mi ukućani time što smo ostali na okupu. Otac i majka su nakon dvadesetogodišnje borbe za njegov život, ispaćeno tijelo samo predali u Božje ruke. Zajedno su tugovali u "četiri oka" baš onako kako se u suštini i tuguje. Kao što je Marcijal rekao: "*Samo onaj doista tuguje, tko tuguje bez svjedoka*". Održala ih je ljubav koja je u procesu tugovanja najbitnija. Puno su pomogla i djeca te nevjesta koja je ostala vezana uz nas. Na kraju krajeva, održalo se zajedništvo.

*Dolaze hladne noći,
Listovi broje dane,
Kasno je za nas dvoje,
Vjetar nam lomi grane.*

*Hladno je danas sunce,
Bez boje, topline i sjaja,
Zašlo je za nas dvoje,
Samo nas sjećanje spaja.*

*Dolazi jesen, dolazi zima,
Kako ću bez tebe ljubavi mila,
Skoro će doći noći za oči,
A s tobom je duša na svjetlu bila.*

(Dolaze hladne noći)

Ako vam se dogodi da izgubite voljenu osobu ne vjerujte nikome osim sebi. Vi najbolje znate što se nalazi u vama. Čuti ćete da postoje stadiji tugovanja koji se mogu podijeliti na poricanje i izolaciju, ljutnju, cjenkanje s Bogom, depresiju i prihvaćanje. Sve su to literarni trikovi prvenstveno jer osoba koja tuguje ne mora te stadije prolaziti po redu. Moguća su dizanja i padanja te ne postoji nikakva konstanta niti tipična zapakirana reakcija na gubitak. To nema veze sa onim pravi vrijednostima koje su u nama.

*Pogriješio sam al' nisi više tu,
Da te za oproštaj molim,
Izgubio sam te i nema te,
Da me kući vratiš,
Mračna je noć,
A ja sam čovjek,
Napušten i sam.*

*Vidi moje oči,
Pazi korak moj,
U mucu mi pomozu,
Ja nisam više svoj.*

*Plaću li ljudi bez srca,
Kad im se otvore oči,
Dal' se i njihova lica,
Krive pred nemoći.*

*Ja imam srce al' sve manje plačem,
I dušu imam al' boli je sve manje,
Ne bdijem više dugo u noći,
I nije mi važno dal' jutro će doći.*

Sve je to za ljude, Al' nije za čovjeka.

(Sve je za ljude)

Utopija je da moraš biti jak u situaciji koja te je zadesila. Oni koji ti to savjetuju nisu tvoji prijatelji niti ti žele dobro. Pokazivanje osjećaja pomaže svim članovima obitelji. Ne postoji prava niti kriva duljina tugovanja. Sve je kako sam već naveo individualno.

Najvažniji savjet koji mogu dati nakon šest godina učenja kako živjeti iznova jest pronalaženje trajne povezanosti s preminulom osobom i prihvaćanje novoga života. To nije moguće onima koji ne vjeruju u Boga, ma kako ga nazivali.

*Otišla si tako me je strah,
Tako je tamna ova noć,
Puna zla i očaja,
Ponekad i Njega pitam,
Zar smo djeca slučaja?*

*Zašto uzimaš ljepotu mladosti,
Zašto ne daš nekima starosti,
Što je za tebe čovjekov vijek,
Izvoru čistom što prekidaš tijek?*

*Zar nas nisi stvorio,
Da na nama,
Pokažeš slavu svoju?*

*Al' u crnoj zemlji,
Ona je sada sama,
Kome ću danas reći,
Ne boj se, On je sa nama?*

*Među živima te nema više,
Tužnije su ove kiše,
I sve pjesme koje pišem...*

(Smrt)

Prihvatite da smrt ne predstavlja kraj. Ako ne možete pojmiti da vaš bližnji samo mijenja oblik onda u biti ne pojmite ni onoga u kojeg kažete da vjerujete.

*Reci kad ti bude teško,
Dođi i vidi,
Dušu ću ti ugrijati,
Obasjat ću te jednim smiješkom.*

*Lako je imati nekoga u blizini,
Za stolom punim obilja nać je lako prijatelja.
Ali samo je jedan u visinama,
Dok gledaš prema zvijezdama.*

Ostavi sa strane (stvari stare).

*Pogledaj i vidi,
Sada imaš snage, sada nove rane,
Uzdaj se u Boga, ničeg se ne stidi.*

*Mojim se riječima osnaži,
Sebi sudi, kada drugog gledaš,
Odgovor u sebi potraži,
Kada duši mira ne daš.*

*Sve u svemu, jedan u svakomu.
Kada imaš, sve u svemu,
Zahvali jednom u svakomu.*

*I ne boj se, ako ne znaš shvatit ćeš,
Ako nisi, naći ćeš,
Novo ili staro,
Nije važno, nek je ono pravo!
Nek' je u ljubavi!*

(Samo jednim smiješkom)

Sa bratom sam planirao ostvariti san i otići do Visokog u godini njegove smrti. Stvar smo pratili od samih početaka kada su prikazivani oni kratki dokumentarci sa zaraznom melodijom na jednoj od bosanskih televizija. Nažalost, nismo uspjeli otići. Ostao je neostvaren i plan o posjetu Srebrenici.

Ubrzo nakon njegove smrti počeo sam sanjati neobičan san iz kojeg se izrodio poremećaj koji se u stručnoj literaturi naziva "paraliza sna". San je trajao konstantno pet godina.

U njemu vidim mali turistički gradić pun povijesnih znamenitosti. Kao da u Dioklecijanovu palaču ulazite sa sjevera i prolazite malim antiknim ulicama. Sve vrvi od turista. U tom gradiću koji je po svemu sudeći bio "lučki", sastali su se mnogi spomenici drevnih civilizacija. Prolazim kraj artefakata Egipta, Istoka, Južne i Sjeverne Amerike... Kao da je sve što sam ikada pročitao bilo na jednom mjestu. Izlazim tako na južna vrata tog grada i vidim crno nemirno more. Grad je od mora odijeljen megalitskim zidom Asserijskog stila. Pogledam i vidim prosjake, gubavce i mnoge bolesnike van zidina pod nekim srušenim objektom. Ulazim u njega i uskim prolazom dolazim do nekakve kapije iza koje su bunari – tamnice. Poput naših bunara, samo su rešetke na vrhu. Sve tamnice su prazne. Uskoro se penjem visokim uskim bedemom na nešto što nalikuje kuli osmatračnici. Sa nje jedne uske stepenice vode u bezdan. Na povratku sa obilaska bedema gledam nekakve iskopine, posjećujem suvenirnice. Odjednom ugledam brata! Obučen je kao turist i nosi ruksak. Trčim za njim i ne mogu ga doći. Dolazim do nekih autobusa i ne znam u koji je ušao. Uskoro ga na taj način po tko zna koji put gubim. Pokušavam ostvariti prijelaz iz sna ali ne mogu. Vidim sve oko sebe u sobi ali se borim paraliziran. To stanje je trajalo dok nisam upoznao mr. Domagoja Nikolića kojemu sam nakon nekoliko mjeseci poznanstva povjerio svoj problem. Rekao mi je da je on običan čovjek koji ne umije tumačiti snove ali me je savjetovao da u snu pokušam dozvati brata i kada ga dozovem da ga jednostavno pustim da uđe u autobus i ode s tim ljudima na drugu turističku destinaciju. Nakon nekoliko pokušaja u stanju tzv. paralize pokušao sam ovladati snom. Bilo je iznimno teško ali sam uspio. Umjesto da trčim za njim jednostavno sam ga dozivao imenom. On je stao, okrenuo se i nasmijao. Mahnuo mi je rukom sretan i nestašan kakav je bio dok smo bili djeca. Lagano je ušao u plavi autobus. Ja sam stajao ispred šajbe na kojoj je pisalo **IMOTSKI – VISOKO**.

*Evo ti velike stvari,
Iz kojih život teče,
Kušaj voće što nikad se ne kvari,
Pođi u mjesto gdje ne pada veče.*

*San je divna melodija koja dira sva naša nadanja,
I ponekad nas plaši da nam dušu od zla odvрати,*

*Al' kada o ljubavi sanjam san,
Tad' ga u stvarnost pretvaram,
Kada vidim nju ponekad u snu,
Ja zauvijek poželim ostati u njemu.*

*Plesala si sinoć u snovima mojim,
Dirala mi dušu koracima svojim,
Takla si me usnama, pavela me zvijezdama,
Nisam bio sam, u snu vidio sam san!*

*Vrijeme je da svijetlo zdravoga mene gleda,
Da očima svojim vidim novi dan,
Sve je tako lijepo, čudesnog je izgleda,
Kao da se stvarnost pretaka u san!*

(Previranja)

Nakon nekoliko mjeseci upućujem pismo dr. Osmanagiću koji dolazi poradi mene u krajinu i piše izvrstan članak "Čuda Imotske krajine". Uskoro u meni vidi, kako sam reče: "Nekoga tko ima itekako šta kazati". Fan odjednom postaje suradnik. Posjećujem Visoko svjestan da je to prvenstveno duhovni put koji će zaokružiti moju i bratovu priču. Na taj dan smo oba stigli u Visoko. Taj posjet je iznjedrio predivan članak kojeg sam nazvao "Vjerujem jer je nevjerojatno". Nalazi se u rubrici "Iz mog ugla" kao i moji članci: Delmion in situ, Blago Delmata, Tajanstveno selo Prosik, Adam – misterij mjesta Grabovac. Članci će i dalje stizati jer nas čeka mnogo neotkrivenih misterija i ono najvažnije, ispravljanje ružnih laži o našem narodu u jednu povijesnu ljepotu.

*Dugujen noći što mjesec ima,
Dugujen suncu što dane množi,
Dugujen zvijezdan što snijem o njima,
Dugujen svima koji su Božji.*

*Dugujen mnogo, a što da im daden,
Dugujen više nego imaden.*

*Tugujen stoga što neman dati,
Onom tko meni bez razloga daje,
Tugujen više što manje me ima,
Tugujen dužan i beskrajno tužan.*

*Dugujen zemlji koja me rodi,
Dugujen suzan kad me se sjete,
Dugujen zatvoru na mojoj slobodi,
Tugujen tužan i beskrajno dužan...*

(Dugujen)

Danas sam sretan i zadovoljan jer radim ono što volim i imam mnoštvo čitatelja koji mi pišu. Na tom mogu prvenstveno zahvaliti dr. Osmanagiću koji je jedna veoma dobra duša. Stalno opominje moj pomalo revolucionaran duh kako su argumenti i osmjeh jedino oružje sa kojim trebam raspolagati. Otkako sam suradnik fondacije, mnoga vrata materijalnog svijeta su mi se zatvorila dok sam neka sam zatvorio. Paralelno s tim otvorile su se duge mogućnosti, rekao bih drugi portali svijesti. Nije riječ o religiji, osobna religijska uvjerenja su stvar intime. Fondacija je po tom pitanju simbol religijske tolerancije. Riječ je o građenju unutarnjeg mira u skladu s onim što jesi te prepoznavanju svoje uloge i svog poslanja u svijetu.

*Ne priznajem strah, ne volim patnju,
Gradim se od onih koji tajno lažu,
Ne volim podsmjeh i javnu kaznu....*

*Meni su draže bistre rijeke i mora bez tmine,
Ja volim sretne usne i mirne planine...*

*Tu je za mene sve jasno i čisto,
Meni je hrabrost i nježnost isto.*

*Al' nije mi draga ponosna svraka,
Ne volim suze što nisu bistre,
Nije mi draga ni molitva svaka,
Ne volim riječi što nisu čiste.*

*Meni je draže tiho u noći,
Pitat za savjet kuda ću poći,
Meni je lakše iskusit sramotu,
Nego zaboravit ljubav uz lažnu ljepotu.*

(Meni je draže)

U zadnje vrijeme me mnogi dalmatinci pitaju za Visoko. Odgovaram im da, za mene osobno, nakon deset godina obijanja arheoloških terena nema nikakve dvojbe da gore postoje piramidalne građevine. Moj osobni stav jest da je najveći problem poimanja istih, osim u pranju mozga kojem smo svi bili izloženi, u tome što je kod Visočkih piramida čovjek radio u suradnji sa prirodom prilagođavajući već postojeće prirodne forme obliku piramide. To je moj zaključak, biti će prilike o njemu još pisati.

I tako, tajna modrog autobusa ujedno je tajna i Visočke doline. Neshvaćena duhovna dimenzija kojoj nismo dorasli jer je proces evolucije laž i cijeli taj stroj koji je upregnut da tu laž održava živom predstavlja jedinu pravu sotonističku religiju na svijetu. Naš naraštaj radi smanjenim kapacitetom mozga, kraće živi i predstavlja jedan od zadnjih formi ljudskog lika pred kraj Kali Yuge, željeznog doba u kojem će svi koji budu govorili o duhovnosti i ljubavi biti izloženi izrugivanju i napadima.

*Priroda je počela mirovat,
Samozatajno ostavit će nas,
Ni zeleno ni žuto dirnuti nas neće,
Na počinak se sprema cijeli svijet za kraj.*

*Sva ljepota očima se divi,
Njena snaga u nama je jedno,
Kad na kraju dana u noći se smiri,
Na početak sve će doći,
Za ljepotu bit će spremno.*

(Ljepota)

Upravo se posljednji znakovi ispoljavaju i na dr. Semiru Osmanagiću i svima nama koji se na bilo koji način zalažemo za jedan lijep i pozitivan svijet oslobođen laži, politikanstva, idolopoklonstva, bratoubojstva i svakog nametnutog oblika pomodarstva.

*Sjeti se odakle si pao,
I kojim si putem hodio,
Sjeti se koliko si imao,
Kad si za milost molio.*

*Tvoje su riječi bile,
Nježne i mile,
Oholost je bila tebi,
Strana ko i miris svile.*

*A sada ti sanjaš o mirisu zlata,
I tvoji su snovi protkani njime,
Tvoja se duša za trulež hvata,
Propast ćeš zato skupa sa svime.*

*Kaznu ti određuje tvoje bogatstvo,
Koje si volio tako strasno,
Tvoj grob je velik ko čežnja,
Kojom si volio sva djela grešna.*

*Prezreo si pravo nevinoga,
Zaboravio si na djela pravednoga,
Nisi putem pravim hodio,
Ono što si imao nisi volio.*

(Bogatašu)

Dolaskom na Visoko doista me na parkingu dočekaao plavi autobus iz mojih snova...
On je bio dokaz da sam u tom trenutku stigao upravo ondje gdje sam i trebao stići.

*Kad ne želiš putem poći ,
Kojim idu svi,
Kad si sam,
Kad si protiv svih.*

*Pronađi svoj Put,
Slijedi ga!
Svoj dar iskoristi,
Ne odbacuj tuđeg ukora!*

*Slijedi ono što si pronašao,
Što ti srce podnosi,
Snagu što ti daje,
I duši ti ne prkosi.*

*Kreni putem preuskim za dvoje,
Kada dođeš do svog cilja,
Da i drugi slijede stope tvoje.*

(Put)

Parking centra Bingo, modri autobus

Dr. Osmanagić i ja na Visokom 29.05.2015.

Srebrenici...

*Noć miruje u mome kraju,
Na proplancima sniva mjesečina,
Svud po zemlji prosula se,
Boja srebra miris vina.*

*Gladna je duša molitve čiste,
Duh je spreman, al' tijelo je slabo,
Od mnogih suza oči su bistre,
Za ovu ljepotu sve riječi su malo.*

*Raste čežnja, želja i misao,
Pjesmu života bih noćas napisao,
Duši je mjesto gdje zvijezde nastaju,
Da nije tako ja ne bih disao.*

(Za nju)

